

AE R AE
Vulgaris
Anno 49.

jam ad CHRISTI ductum applicitis, modo cum Judæis verfaretur, & modo hos, modo illos auctoritate foveret sua; non quod ipse fundamentum & petra Ecclesiae firmissima, fide laboraret, aut diversos ad jacturam nascentis dogmatis mores imbiberet; sed miti natura, Christianorum mores tacito iudicio arguere malebat, quam Principis in corrigendo locum implere; simul ad tollendas discordias inter Judæum, Ethnicumque suboritur, firmandamque subolefcentem in tiro- num pectoribus religionem, serviendum tempori iudicabat. Quæ D. PAULO ingentissimi animi viro haudquaquam probantur. Quare, ut modo diximus, Apostolorum Principem reprehendit, idque hoc anno contigisse ex eo intelligimus, quia ipse PAULUS indicat, se Antiochiæ eo tempore fuisse, quo PETRUS illuc accesserat. PETRUS autem numquam PAULUM Antiochiæ invenit ante Concilium Hierosolymitanum: & præterea dissensus inter PAULUM & Barnabam, qui PETRO familiarissimus erat, hinc etiam ortum duxisse videtur (a).

Anno DOMINI L.

S. PETRI Pontificatus Romani 9.
CLAUDII Cæsaris 10.

Consules (CAJUS ANTISTIVS VERUS,
MARCUS SUILLIVS NERVILINUS.

AT PETRUS fundatæ a se in Urbe super firmam petram principis terrarum Orbis Ecclesiae, amore inflammatus, in Europam enavigat, passim Græcis gentibus CHRISTI nomen enuntians, traductoque Athenis ad CHRISTUM Clemente, Faustini filio insigni viro, illuc antea tempestate delato, provectus Tyrrheno freto, invisa Sicilia, in Campaniam Italicarum omnium regionum situ caeloque clarissimam, Neapolim tandem accessisse fertur, mediocre olim oppidum, nunc præstantissimam Italiæ civitatem. Eam sane Apostolorum Principem non modo sacro aspectu honestasse, sed etiam Aspernate in Episcopum urbis consecrato, stupendis editis signis, suum in eandem civitatem studium benevolentiamque ostendisse, pia quædam illorum populorum traditio jactat. Cujus recordationem venerati, tam peculiari studio PETRI memoriam præcipuo in honore habent, ut vix Romæ in illo percolendo, pietate officioque concedant.

PAU-

(a) De eo dissensu, vide quæ habentur in Actis xv. 39.

PAULUS autem, repudiato Joanne Marco, multum ob- sistente Barnaba, & exorta diffensione, ita ut discederent ab invicem, Silam qui Concilio Hierosolymitano interfuit, sibi comitem adjunxerat; Antiochiaque profectus, Syriæ & Cili- ciæ Christianos invisere, confirmareque eorum animos aggre- sus, Derben Lystramque Lycaoniæ urbes pedestri itinere pervenit, ibique Timotheum, insigni florentem fama semi-Judæum (Eth- nico quippe patre, Judæa Christiana matre Eunice erat or- tus) voluit PAULUS secum proficisci, simulque ad captandam Judæorum benevolentiam, atque omnia obstacula submoven- da, circumcissione obsequavit, idem ipse PAULUS, qui antea Jerosolymis Titum circumcidere, rogantibus licet atque urgen- tibus Judæis recusaverat (a). Timotheo igitur secum in comi- tatum adscito, confirmatis fratribus, traditisque eis dogmati- bus, quæ erant decreta ab Apostolis & senioribus Hierosolymæ, Phrygiæ & Galatiæ regionibus peragratis, in Mysiam conten- dit; prohibitusque Bithynia a Spiritu Jesu, in Troadem de- scendit, ubi se illi comitem adjunxisset, indicat Lucas, Act. xvi. 10. Eo loci quum degeret, mira viso per noctem PAULO ostensa est. Vir Macedo quidam stans ejus oculis obiicitur, qui il- lum demissè precabatur, ut in Macedoniam transfret, seque ad- juvaret. Movit PAULUM cum species viri & justa petitio, tum claritas gentis: nam triginta regibus & CLIV. annorum im- perio fractis Thracibus, frenata Græcia, stratis Persarum opi- bus, victoriis India Aethiopiaque percurtis, maximum sibi nomen compararat; sed Asiæ Europæque ingens terror, nul- la majestate tutus, Romanæ virtuti succubuit, ita rerum vi- cissitudine ferente, modo Assyriorum per 610. & 600. annos

Q 2

eve-

(a) Non sine DEI monitu & se, donec labente tempore paul- socium adscitum Timotheum ab- latim periens, penitus abolere- Apostolo, & circumcisum fuisse, tur. Fidei & Religionis com- censet S. Chrysostomus hom. 5. in- modum ab eo tunc id extorsit, quod ejusdem Fidei & Religio- 1. Timoth. notatque S. Augusti- nis utilitas, ne id alias præsta- nus ad Hieronymum ep. 82. nov. ret, obliterat. Judæum se cum edit. n. 12. ideo PAULUM circum- Judæis exhibebat, ut in legis cisioni subdere Titum noluisse, servitute tollenda feliciore suc- Galat. 11. 3. ut nullam ejus ri- cessu laboraret, 1. Cor. ix. 20. tus necessitatem esse doceret; Ti- Circumcissione adversus circumci- motheum vero obsequasse, ut ni- sionem usus est.

AE R AE
Vulgaris
Anno 59.

AERAE
Vulgaris
Anno 50.

evehente imperium, modo Medorum per ccccl. modo Persarum per ccxxx. extollente, prostranteque. Igitur PAULUS relicta Troade, recto cursu Samothraciam, adjacentem Thraciae (qua Hebrus in pontum evolvitur) insulam, venit, & sequenti die Neapolim Macedoniae urbem, Thraciae finibus satis proximam, mox Philippos tenuit urbem, praeprupto in tumulo sitam, Crenidem olim, & postea Datum appellatam, quae est prima partis Macedoniae civitas, colonia Romanorum, Act. xv. 11. & 12. (a). Itaque per aliquot ibi dies Evangelium concionatus, die Sabbatorum foras portam juxta flumen (Zygastem) egressus, Lydiae mulieris purpurariae, hoc est purpurarum venditricis ex civitate Thyatirenorum, quae PAULI doctrinam sequuta erat, precibus fatigatus, in aedes divertit. Quum progrediretur, fit illi obviam puella quaedam habens spiritum pythonem, quo & dare responsa, & affari mortales, futuraeque praedicere solebat, idque magno cum minorum suorum quaestu (b). Haec subsecuta PAULUM comitesque, clamabat, illos DEI

excel-

(a) Romanarum coloniarum genera erant duo. Alia quidem constituta in ea regione, in qua vel nulla antea urbs, vel, si qua olim, nulla tunc erat, a Romanis frequentabantur. Alia ducta erant in urbibus, in quas milites aliique Romanorum subditi migrabant, acceptis domibus agrisque excolendis. Philippi ex altero hoc coloniarum genere erant; quam in dignitatem crevere per Julium Caesarem, ac deinde per Augustum; ex quo factum est, ut in nummis sub Claudio cussis donarentur nomine COLONIAE AUGUSTAE JULIAE PHILIPPENSIS. Coloniae quaecumque tandem essent, jus erat Civitatis Romanae, ac Romanorum legibus regebantur. PAULUS, qui Romana civitate gaudebat, libenter haec subdit, ubi plus, quam alibi loca-

rum privilegium illud vigeat, & in pretio habebatur.

(b) Pythonissarum genera erant plura: alia quidem Pythonico spiritu nonnisi interdum afflabantur, uti Delphica, quae nonnisi tripode percusso Apollinis, (cujus inclytum in ea civitate templum conspiciebatur) dabat oracula. Aliarum vero ars tota erat in evocandis magica vi Manibus vel Daemonibus, ut responsa interrogantibus darent. Denique erant, quae familiaris Daemonis consuetudinem tenebant, quo nunquam deserente, perpetuo afflabantur, ut Pythonissa, de qua in praesenti. Imperante PAULO, Spiritus puellam destituit, statimque cessante afflatu, vox pacata & naturalis fluxit. Hujusmodi enim Pythonissae plerumque agitatae & plane furentes, arrepta coma, oculis,

excelsi servos esse, & salutis annuntiantes viam: cujus ex corpore PAULUS cacodæmonem in nomine JESU CHRISTI ejecit, ingenti dominorum moerore. Qui quotidiani redditus lucrique spe adempta, apprehendentes PAULUM & Silam perduxerunt in forum ad principes, sive Magistratus, accusantes, quod civitatem conturbarent, & sacra veterum, recenti superstitione inducta convellerent, Deorumque simulacra polluerent. Horum vocibus instigata multitudo, detractis PAULO ac sociis vestibus, gravissime illos virgis contuderunt, & sic male habitos caesosque, in carceris interioris vincula stricte diligenterque custodiendos conjecere: sed intempesta nocte orantibus PAULO & Sila, laudantibusque DEUM, adeo ut verborum sonus custodum ad aures perveniret, tantus extitit repente terræmotus, ut, plurimis convulsis aedificiis, ipsius carceris fundamenta vehementissime quaterentur, expansis foribus, laxatisque omnium nexorum vinculis. Eo tremore expergestus custos carceris, quum patefactas januas carceris conspiceret, aestimans fugisse vincitos, poenam veritus, evaginato gladio volebat se interficere, quum statim PAULUS magna edita voce, damnare facinus, & inhibere manus jubet, neminem fugisse testatus. Ille ad PAULI vocem abiecto ferro, accensaqua face carcerem ingressus, quum vinculis solutos illos videret, miratus animi magnitudinem, tremefactus procidit PAULO & Sila ad pedes, salutemque precatus, dimittit. Qui in illius domum se recipiunt, ubi expiato sacra aqua cum universa familia custode carceris, curandis istibus curam adhibent, quando Magistratus, missis licitoribus, ut dimitteret vincitos, custodi imperarunt. At PAULUS & Sila quum indigne se virgis caesos, Romanosque cives esse inclamarent, iniecto Magistratibus

Q 3

lis, voce, vultu profus mutato, divinabant. Virg. Aeneid. lib. vi. Subito non vultus, non color unus. Non comptæ mansere comæ, sed pectus anhelum, Et rabie fera corda tument, majorque videri, Nec mortale sonans: afflata est numine quando Jam propiore Dei At Phoebi nondum patiens immanis in antro Bacchatur vates, magnum si pectore possit Excussisse Deum: tanto magis ille fatigat Os rabidum, fera corda domans, fingitque premendo . . . Horrendas canit ambages, antroque remugit, Obscuris vera involvens.

AERAE
Vulgaris
Anno 50.

AERAE
Vulgaris
Anno 50.

tibus terrore, quod Romani essent, venientes deprecari sunt eos, & educentes rogabant, ut egredierentur de urbe, ne populus iam tumultuans magis magisque concitaretur. Exeuntes autem de carcere, introierunt ad Lydiam hospitam suam, ubi Lucam, Timotheum, aliosque fratres nacti sunt; narratisque iis quae sibi acciderunt, consolati sunt moestos & hortati, ut in fide perseverarent; statimque digressi, secesserunt, rati intempertivum esse, nulla necessitate novas in se turbas provocare (a).

Anno DOMINI LI.

S. PETRI Pontificatus Romani IO.

CLAUDII Cæsaris II.

Consules (TIBERIUS CLAUDIUS AUGUSTUS V.
(SERVIUS CORNELIUS ORPHITUS.

PAULUS cum sociis, Philippis, ut modo diximus, liber egressus, percuris Amphipoli, & Apollonia; Thessalonicam insignem urbem, venerunt. Ibi multi nobiles Judæi negotiabantur, claraque eorum Synagoga erat, in quam secundum consuetudinem PAULUS ingressus, per Sabbata tria disserabat eis de scripturis, eo totam ingenii vertens vim, docendo CHRISTUM esse DEUM, patrique oportuisse ad nostra supplicio suo scelera delenda, & resurgere a mortuis (b). Non intellectum id a plerisque Judæorum (etsi quidam ex eis crediderint, quos secum abduxit) & alienum penitus ab eorum animo cogitationeque, credere vacors illa gens, Messiam Regio fastu armataque manu venturum, Romanum ad depellendum Hierosolymis nomen, & gloriose in terris triumphaturum, & quantum supplicia cruesque dedignari regale fastigium, tantum abesse Christum a Deo, quem in humanis abiecte viventem, vulgari vestitu, vulgari parente, villi familiaritate usum novissent, licet Prophetarum oracula, stupendaque illa ac supra naturam prodigia, omnem penitus cæcis ex animis depellere caliginem potuissent. PAULUS igitur multis CHRISTO militibus adjunctis, præsertim ex Gentilibus; conversisque non paucis mulieribus nobilibus ad fidem, quum apud Jasonem præpotentem urbis civem moraretur, zelantes Judæi, assumentesque de vulgo viros quosdam malos, turba

(a) Vide Actor. Apost. c. XVI. a versu 13. usque ad 40. (b) Actor. XVII. 3.

ba facta, concitaverunt civitatem, inque Jasonis Judæi ad fidem conversi irrumpentes domum, PAULUM sociosque quærebant producere in populum. Quos cum non invenissent, Jasoni nonnullisque aliis e pia familia, manibus injectis, ad Magistratus principesque civitatis pertraxerunt, clamantes, Jasonem præbere domicilium rerum novarum cupidis, fovere divitiis, complecti auctoritate; fascium terrorem sperni, ac Divalia rescindi decreta, labefactarique Cæsaris nomen, JESUMQUE ab illis regale in fastigium attolli. Excitur his vocibus civitas, Cæsaris majestati obstricta: jam vaga volitat, incertoque fremitu, turget, ruit, atque ante tribunal Jasonem sistit, PAULO, Sila, ac Timotheo aufugientibus (quando in eos tota effusura vis popularis fuisset). Sed Jason perorata summa fiducia causâ, deprehensoque Judæorum dolo, levî aliqua satisfactione data, cum ceteris dimittitur. Itaque Christiani PAULUM cum Sila Beroeam miserunt, ubi PAULUS multis concionibus habitis, nusquam periculis concussus fractusve labore, multis ex Judæis, pluribus ex Ethnicis Christianam religionem persuadet. Quæ res, Thessalonica Judæos ad coercendos fidei progressus, nostrosque perturbandos Beroeam excivit: statimque impleta seditionibus urbe, fratres sedulo curavere, illum per viam maris subducere, ut adversarii ignorantes quo perrexisset, rati que se mari commississe, Apostolum insectari desinerent. Ne tamen nascentem hanc Ecclesiam desereret PAULUS, confirmandis in fide instituendisque recens conversis, Silam & Timotheum Beroeæ reliquit. Qui autem deducebant PAULUM, perduxerunt eum Athenas; & accepto mandato ab eo ad Silam & Timotheum, ut quam celeriter venirent ad illum, profecti sunt (a). Apostolus igitur Athenas ingressus, coepit eum primo occurru cum magnitudo sceieris, tum civitatis Idololatria dedita nomen. Quare non terendum tempus, aut cunctandum ratus, magno studio CHRISTI doctrinam edocet. Multa illi cum Stoicis, multa cum Epicureis luctatio (b). Illos, magno sed falso virtutis amore flagrantes, agi omnia fato & fatali necessitate docentes, sapientemque sui unius viribus supra res ceteras effari; hos, non

Q 4

(a) Vid. Actor. cap. XVII. a commate 4. ad 15. (b) Philosophorum sectæ quatuor Athenis tunc principes erant. Academici, Peripatetici, Stoici, Epicurei. Quarum duas posteriores dumtaxat Lucas commemorat, quod fortasse a Christiana disciplina magis abhorrent.

AERAE
Vulgaris
Anno 51.

AE R AE
Vulgaris
Anno 51.

divinam naturam, non immortales animos, sed cuncta occafu fempiterno tolli exiftimantes, veneri addictos, cibis, fomno, cunctisque illecebris pollutos, ad bonam frugem revocare CHRISTI miles conabatur. At Philofophi innato faftu prætumidi, & fua doctrina ventofi, in animum inducunt, ignoto homini, & nova prorfus in medium afferenti non cedere; & PAULUM veriffima fentientem, nulli cavilli vulgataeque fabulae, nulla acuta ratiocinatio abfterrent. Ergo ad Areopagum decurritur, graviffimum fanctiffimumque apud Athenienfes confilium: ubi PAULUS dicere juffus, *Deum quem ignorantés colebant*, cuique *præteriens aram* pofitam viderat cum infcriptione IGNOTO DEO, *iisdem annuntiavit*, ea oratione, quæ legitur in Apoftolorum Actis (a). Quum dicendi finem feciffet, movit quidem admirationem audientibus (b); at nemo ex Senatu præter Dionyfium PAULO est affenfus (c). Credidit etiam eo die Damaris non ignobilis femina, quam Dionyfio uxorem SS. Chryfoftomus & Asterius tribuunt; & *alii cum eis*. Interea miffio Timotheo ad Theffalonicenfes, cum priore quæ extat ad eos epiftola (d), in qua eorum ftudium, virtutem, charitatemque in fratres ex Macedonia, pluribus effert, relictis Athenis, Corinthum clariffimam Achajæ urbem profectus est. Et inveniens quendam Judæum nomine Aquilam, Ponticum genere, qui nuper venerat ab Italia, & Prifcillam uxorem ejus, (eo quod præcepiffet Claudius difcedere omnes Ju-

(a) Cap. xvii. v. 22. De epigraphæ autem aræ Athenienfis: IGNOTO DEO, peculiarem edidit Differtationem Auguftinus Calmet, quam Commentario eorundem Aftorum præpofuit.

(b) Vide, fi placet Clementem Alexandrinum lib. 3. Stromat. Origenem lib. 4. contra Celfum, Diogenem Laertium in Theopompo, Grotium de veritate Religionis Chriftianæ lib. 2. art. 10. & laudatum Calmeti Comment. in Acta Apoftolorum.

(c) Dionyfium hunc Areopagitam, omnium primum Athenienfi Ecclefia præfuiſſe, ex Dio-

nyſio Corinthio, qui circa annum CHRISTI CLXX. florebat, difcimus, apud Eufeb. hiſt. Eccl. lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 23. eademque dignitatem ab Apoftolo PAULO illum obtinuiſſe, ex Conſtitutionibus Apoſtolicis lib. 7. cap. 46. & ex Græcis latinisque Martyrologiis conſtat. Glorioſo martyrio vitam abſolvuiſſe creditur ſub Domitiano; & a Græcis recentioribus præpoſtere confunditur cū altero Dionyſio Pariſienſi, neci tradito ſub Decio.

(d) Vide ejuſd. epiftola cap. 3. verſ. 1.

Judæos a Roma) acceſſit ad eos. Ex eo autem quod Aquila nuper ab Italia veniſſe dicatur, conicit Pearſonius in operibus poſthumis, anno æræ vulg. LII. Claudii XII. contigiſſe Judæorum expulſionem ab Urbe, nequaquam animadvertens, non legi in textu Aquilam nuper a Roma, ſed nuper ab Italia veniſſe. Potuit enim Roma difcedere anno XLVIII. & in Italia morari uſque ad annum LI. vel LII. (a). Dum igitur Corinthi PAULUS verſaretur, alteram ad Theſſalonicenſes epiftolam adjecit, confirmandis illorum animis, quos ſparſus quidam a ſeditioſis hominibus rumor, de imminente mundi exitu, ſuppoſitis etiam in eam rem ejuſdem Apoſtoli litteris, haud mediocriter perturbaverat. Sed Corinthi civitas in adventum PAULI omnis penitus decoris oblita, cunctas in impietates ac turpitudines effuſa, non indigenis modo, ſed peregrinis etiam moribus ſacriſque foedabatur. Hos igitur ſceleſtos mores, dira que ſcelera atque impietates retundere PAULUS aggreſſus, quotidie in foro, atque in Judæorum Synagoga per omne Sabbatum interponens nomen Domini JESU noſtram religionem ſuadebat Judæis & Græcis, auſtuſque Timothei Silæque comitatu, acrius perfringebat civitatis mores, inſtabatque verbo, ut Lucæ verbis utamur, teſtificans Judæis eſſe Chriſtum, JESUM. Contradicientibus autem illis & blaſphemantibus, excutiens veſtimenta ſua, dixit ad eos: Sanguis veſter ſuper caput veſtrum: mundus ego ex hoc ad Gentes vadam. Et migrans inde (e domo ſcilicet Aquilæ) intravit in domum cujuſdam Titi Juſti (b) colentis Deum, cujuſ domus erat conjuncta Synagoga: Criſpumque Archiſynagogum (c), illuſtrem nimirum genere

(a) Vide notas ad Cortefi librum 1. de Romano itinere &c. pag. 40.

(b) E gentilibus ſcilicet ad fidem converſi. Græcus typis editus Juſtum legit, Titum non legit; at Syrus Titum quidem, non vero Juſtum habet. Codex Cantabrigienſis in prima ſui origine fert Titi vel Titii, aliena vero & recentiori manu τὸ Juſti additum eſt. Millius cenſet Juſtum gloſſema eſſe, quod ex margine in tex-

tum irrepſerit. S. Joan. Chryſoſtomus cum Tito hoc, confundit Titum alterum, ad quem PAULUS litteras dedit. Conſentit Grotius. Sed contraria opinio fere omnibus arridet. De geſtis Titi hujus Corinthii, nihil in hiſtoria.

(c) Criſpum hunc deſtinatum fuiſſe a PAULO Episcopum Inſule Aeginae prope Athenas, ferunt Conſtitutiones Apoſtolicæ lib. 7. cap. 46. ejuſque feſtum die 14. Octobris celebratur. Porro Archiſyna-

AE R AE
Vulgaris
Anno 51.

AE R AE
Vulgaris
Anno 51.

nere auctoritateque inter Judæos, cum universa familia, mul-
tosque Corinthiorum ad Christianam religionem pertraxit (a).
Noctu autem Dominus per visionem PAULUM visus est admone-
re, ne timeret taceretque, neque commoveretur mortalium
infidiis, sed libere Evangelium prædicaret, stare se pro illo,
& multos etiam eadem in urbe sibi militare confirmat. Quo
offenso, terribilior hostibus PAULUS, integro anno sexque men-
sibus in Achaja sedit, docens apud Corinthios verbum Dei, Act.
cap. XVIII. vers. 11.

Anno DOMINI LII.

S. PETRI Pontificatus Romani 11.
CLAUDII Cæsaris 12.

Consules. (PUB. CORNELIUS SULLA FAUSTUS,
LUCIUS SALVIUS OTTHO TITIANUS.)

Præerat tum Achajæ demptæ a Tiberio Senatui, & rur-
sus illi a Claudio restitutæ Proconsul Gallio, vir inge-
nio miti atque suavi, cujus primum nomen fuit M. Annæus
Novatus; sed per adoptionem in familiam Gallionis sub Ti-
berio exulis adlectus, nomen L. Junii Gallionis adsciverat.
Hic fratrem natu minorem habuit Annæum Senecam Philo-
sophum, qui suum de ira librum ejus nomini inscripsit: un-
de colligi potest, hoc tempus idoneum fuisse, quo Procon-
sul fieret. Tota Senecarum familia Claudio maxime infensa
fuit, quod Annæum gravi diuturnoque exilio multasset, a
quo tandem liberatus anno ejusdem Claudii IX. C. Pompe-
jo

synagogus sacris cœtibus præ-
erat, legem interpretabatur, de re-
bus vetitis sive permissis senten-
tiam ferebat, connubia celebra-
bat, declarabat divortia, ita fer-
me ut hodie apud Judeos כּוּמַר
CHACHAM RAV Magister sa-
piens præstat, Leone Mutinensi
teste par. 1. cap. 3.

(a) Vid. Act. XVIII. 5. 6. 7.
& seq. Sane PAULUM omnium
primū fidem Corinthi instituisse,
patet ex ejusdem 1. ad Corinthios

ipso epistola III. 6. 10. ejusque
prædicationem a Deo prodigio-
rum copia fotam fuisse & com-
mendatam, idem Apostolus fate-
tur 2. Corinth. XII. 12. Convertit
ibi ad fidem Stephanam sive Ste-
phanum cum universa familia,
quos Achajæ primitias ipse nun-
cupat 1. Cor. XVI. 5. quosque sa-
cro fonte una cum Gajo Crispoque
abluit, ibid. 1. 14. quamquam
missum se non ad baptizandum,
sed ad prædicandum affirmat.

AE R AE
Vulgaris
Anno 52.

jo Longino, & Q. Verennio Nepote Coss. teste Tacito (a),
statim Senatoriam dignitatem adeptus est, Domitiumque ab
Agrippina instituendum suscepit, ut patet ex Svetonio in ip-
sius Neronis vita cap. VII. Anno Claudii X. Domitius in fa-
miliam Claudii & nomen Neronis transiit, C. Antistio Ve-
tere, & M. Suillio Nervilliano Consulibus (b). Annæus quum
semper observasset Gallionem fratrem honorum magnopere avi-
dum atque appetentem, curavit, ut Consul suffectus esset
anno, ut videtur Claudii XI. & statim hoc anno, imperii
ejusdem Claudii XII. Proconsul fieret, & quidem Achajæ.
Sic enim interpretor Senecam epist. 104. Illud mihi in ore erat
Domini mei Gallionis, qui cum in Achaja febrem habere cœpisset,
protinus navem ascendit, clamitans, non corporis esse, sed loci
morbum. Fratrem siquidem natu majorem, postquam Consul
& Proconsul fuisset, Domitium appellavit. His de tempore,
quo Gallio Proconsulatum Achajæ gessit, præmissis, ad Pau-
lum revertamur, qui ad ejusdem Gallionis tribunal a Judæis
adductus, tamquam legis Mosaicæ dogmata everteret, novam-
que persuaderet religionem (c), atque accusatoribus respon-
dere paratus, prohibetur a Proconsule. Nam de facinore in-
juriisve, non de lege patria ritibusve Judæorum se laturum
sententiam dixit: nequaquam se his causis cognoscendis ju-
dicem constitutum; datum quidem esse ab Imperatoribus,
ut Judæi legibus parerent suis, sed nec cuique suæ profes-
sionem religionis prohiberi. Si reus ideo ab illis constitui vel-
let PAULUS, quod Judæum se non exhiberet; non idcirco Ro-
manis legibus damnari, annuit. Nullum siquidem adhuc
in Christianos edictum latum fuerat; quæque novas religio-
nes damnabant leges, varias ejusdem religionis sectas haud
reiciebant, & Christianæ fidei cultores, veluti restitutæ Ju-
dæo-

(a) Annalium lib. XII. c. 18.

(b) Tacitus ibid. cap. 26.

(c) Non idem jus erat Ebræis
in Provincia, quod habebant in
Judæa, puniendi scilicet gentiles
suos, qui leges violassent. Si quid
enim juris ejusmodi obtinuis-
sent Corinthi, utique Apostolum ad Sy-
nagogas suas pertractum puni-
sent. Imperatorum autem facul-
tate integrum erat Judæis ex in-

stituto Mosaicæ legis vivere; ac-
cusabatur autem Apostolus, quod
nec Mosaicis, nec Romanis legi-
bus obsequens, neque Judæus es-
set, neque Gentilis; sibi que simi-
les discipulos ingenti numero col-
ligeret. Judæum non dixeris, qui
circumcisionem ceterosque Legis
ritus non admittit; sed neque
Gentilem, quum Idololatriam exec-
retur.